

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. augusztus 19.
(vasárnap délután)**

Horváth Géza

A LÉVITÁK SZOLGÁLATA II.

Énekek: 645; 643

Alapige: JÓZS 21,1-3

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked ezt az esti órát, Urunk, hogy ebben a nagy melegben is vágyat adtál a szívünkben arra, hogy gyülekezeti közösségben legyünk, hogy igédet hallhassuk és tanuljunk belőle. Köszönjük a Te kedves hívásodat.

Áldunk Téged, hogy a mai újszövetségi ígénk szerint is abban a kegyelmi időben élhetünk, amikor lehet és szabad még Hozzád térni. Erre figyelmeztetsz bennünket, ezt kéred tőlünk. Úgy, ahogy a nagy melegben a víz enyhülést ad, és sokan keresik ezekben a napokban a vizet, hogy víz mellett töltsék szabad idejüket, köszönjük, Urunk, hogy Te felálltál a templomban, és azt mondtad: aki szomjúhozik, az én hozzám jöjjön, és igyon. Köszönjük, hogy életnek forrása van Benned, Úr Jézus Krisztus, és e vízben az életünk megújul, e vízben megtisztulunk minden hamisságunktól. Köszönjük, hogy kiábrázolja ez a víz a Te drága véredet, Úr Jézus, amely megmos bennünket, hogy fehérebbek legyünk a hónál. Újíts meg bennünket, kérünk, a mi hitünkben, szolgálatunkban.

Kérünk Téged, hogy a Te drága hívásod hangozzon még messze földeken, egészen a föld végső határáig, amelyre elindulnak mindazok, akik a Tied. Köszönjük Neked, Urunk, hogy mi is így jöhettünk egykoron, vagy így jöhetünk ma is.

Kérünk Téged, áldd meg együttlétünket, összejövetelünket, igéd, Szentlelked drága áldásával.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom, testvérek, ahogy délelőtt is, a Józsué könyve 21. fejezetének 1-3. verséből: *„És hozzámenének a Léviták atyai fejedelmei Eleázárhoz, a paphoz, és Józsuéhoz, a Nun fiához és az atyai fejedelmekhez, a kik valóban Izráel fiainak nemzetségei felett, És szólának nékik Silóban, a Kánaán földén, mondván: Az Úr megparancsolta Mózes által, hogy adjatok nékünk városokat lakóhelyül, és azokhoz való legelőket barmaink részére. Adák azért Izráel fiai a Lévitáknak az ő örökségökből, az Úrnak rendelése szerint, ezeket a városokat és azoknak legelőit.”*

Délelőtt is a lévitákról hallhattunk, hogy kik voltak ők, mit cselekedtek, és hogyan álltak az Úr szolgálatára. Most engedjétek meg, ezen az estén, hogy folytassam a délelőtti ige üzenetét. Délelőtt hallhattuk, hogy a léviták azért lettek a Szent sátor és a gyülekezet szolgálói, mert Isten erre választotta és erre hívta őket. Mert nem azé a választás – mondja a Római levél – akinek arra akarata van, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené (1590-es Károli fordítás). Isten jónak látta, hogy Lévi törzsét, a lévitákat hívja el erre a szent szolgálatra.

Láttuk, hogy ezek a léviták, amikor Kánaánban odaállnak Eleázár pap és Józsué elé, és a Mózes által adott ígéretet kérik, hogy kapjanak városokat és legelőket, akkor a törzsek városokat adnak át nekik. Negyvennyolc várost kapnak a léviták, szétszórva az egész ország területén. Láttuk, hogy ennek is nagy jelentősége van, mert Isten nem egyben telepítette le a lévitákat, hanem szétszórta az országban azért, mert azt akarta, hogy ki-ki a maga helyén, a törzsek között elszórva legyen sóvá, kovásszá és világossággá. Legyenek hatással a környezetükre. Hallhattuk, hogy mindig az a nagy kérdés, hogy vajon mi vagyunk hatással a környezetünkre, vagy a környezetünk van hatással ránk? Vajon azok az erők működnek, amelyek mennyeiek, az Isten Lelke által, vagy pedig idegen lélek által, alulról való erők húzzák le a hívő embert?

Aztán láttuk azt is, hogy ezek a léviták hogyan álltak szolgálatba, milyen kedvesek voltak, és Isten mit adott nekik ajándékkul. Most folytassuk ennek az ígének az üzenetét, hogy mire tanít bennünket a léviták története és a lévita városok története. Egy ígét hadd idézzek a Mózes 4. könyve 8. fejezetének a 16. verséből. Azt mondja itt Isten: *„Mert bizony nékem adattak ők – tudniillik a léviták – Izráel fiai közül; mind azok helyett, a kik az ő anyjuk méhét megnyitják; Izráelnek elsőszülöttei helyett vettem őket magamnak.”* Az újfordításban úgy van, hogy „az én tulajdonaim ők”.

Az Isten igéje nyilván mondja nekünk, hogy szolgálatba csak az állhat, és az Úr szolgálatára csak az lehet, aki Isten tulajdona. Tudjuk, hogy az egész Biblián végigfut ez a kifejezés. Ézsaiás úgy mondja, hogy Izráel népe, Isten tulajdonba vett népe, és végigfut az Újszövetségen is ez, hogy Isten tulajdonba vette a lévitákat. Megkérdezhetjük ezen az alkalmon, testvérek, mert evangelizációs alkalmunk van: te az Isten tulajdona vagy-e? Vajon tudod-e, mert a hívő ember mindig tudja, hogy Isten tulajdona és nem a magáé. A reformátorok erre tették a hangsúlyt a Kátéban, már az első kérdésben: kié vagy? Mert az egész Szentírásnak ez a legnagyobb kérdése, hogy kié vagy! Kié az életed? Kié a tested? Kié

az időd? Kié az erőd? Kié a javaid? A lévitákra nézve Isten megmondta: ők az enyémekek.

Az enyém vagy – milyen sokszor idézzük az ézsaiási igét: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!*” Ne felejtsük el, hogy ezekben az igékben mindig ott van, hogy az Úr a megváltás jogán vagyunk! Valaki visszavásárolt bennünket az ördög fogságából, tulajdonából; Valaki drága áron vett meg bennünket, hogy mi az Úréi legyünk. Éppen ezért, az Úr gyermekei mindig tudják: az életem legnagyobb ajándéka az, hogy én az Úr vagyok. Mi tudjuk mindannyian, hogy az, hogy az Úréi vagyunk, azért lehetséges, mert azzá lettünk. A Jelenések könyve 1. fejezetében nagyon szépen írja le János a hét gyülekezetnek, amikor köszönti őket: „Kegyelem néktek és békesség attól” a Jézustól, aki elsőszülött a halottak közül, – és ott van egy olyan kifejezés, hogy aki az Ő népévé tett bennünket. Tehát, az ige azt mondja, hogy ha mi Isten tulajdonai vagyunk, erre nem magunktól jutottunk el. Ezt mi nem tudtuk volna elintézni, nem tudtuk volna elrendezni, hanem Valaki az Isten tulajdonává tett minket. Ha valaki az Isten tulajdona, akkor a Biblia szerint az is marad.

Amikor Isten a lévitákat szétszórja és szolgálatba állítja, akkor ennek az Ószövetségben van egy olyan jelentése, hogy a léviták szolgálatán és életén keresztül Isten az egész néppel való szándékát közli. Amikor nem ad nekik földet, mert nem az az ő örökségük, hanem a szolgálat, akkor az azért van, mert a zsidó népet meg akarta tanítani arra, hogy a jövőjük nem a földben van, hanem az Úrral való kapcsolatukban. Lám, akinek nincs földje – ma azt mondánánk az akkori szemlélet szerint, hogy nincs megélhetési forrása, – annak az élete mégsem ettől függ, hanem az Úrral való élő kapcsolattal függ és abban van. Ezt kellene ápolni!

A léviták azt jelentették, arról tettek bizonyosságot, és a népnek, amikor látta őket, az kellett, hogy eszébe jusson: Istennek odaszentelt életem kell, hogy legyen, mert a lévitákat ezért hívta el az Úr. Erre tisztította meg, így állította őket szolgálatba: Istennek odaszentelt életem kell, hogy legyen.

Az utóbbi időben ez a tapasztalatom, testvérek, és egyre inkább megerősödök benne, hogy a mi hitünk ezt kell, hogy jelentse. A mi hitünk nem azt kell, hogy jelentse, hogy eljövünk ígét hallgatni, persze ezt is. Még csak nem is azt, hogy én a gyülekezethez tartozom, mert ez is; hanem azt, hogy én Istennek odaszentelt életet élek. A léviták ezért választották ki. Úgy, ahogy később azt mondja az Úr: „Szenteljétek meg azért magatokat”, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok. Isten egy szent népet szeretne formálni, magáénak tudni. Ehelyett, testvérek, itt úrvacsorára készülve valljuk meg, hogy sokszor egy bukácsoló népe van az Úrnak. Egy nagyon gyarló – magamat is odaértem – népe van az Úrnak, amelyik sokszor elbukik, és szégyent hoz az ő Urának nevére. De ezt kell, hogy jelentse a léviták története az Isten népe számára: Istennek odaszentelt életet kell élni!

A léviták története azt is jelentette, Isten azért választotta őket a szolgálatra mindazok helyett, akik az ő anyjuk méhét megnyitják – tehát az elsőszülöttek helyett –, mert Izráelben minden elsőszülöttet, minden első oda kellett

A LÉVITÁK SZOLGÁLATA II.

az Úrnak szentelni. Oda kellett vinni az Úrnak, az Ő szolgálatára, és a lévítákról úgy rendelkezett Isten, hogy az elsőszülöttek helyett ők szolgáljanak az Úrnak.

Mi kellett, hogy a zsidó családoknak eszükbe jusson, amikor látták a lévítákat? Ebből a történetből megláthatjuk: az, hogy én Isten lekötelezettje vagyok, mert nem az én elsőszülöttemet kell odaadni, hanem helyette szolgálnak a lévíták. Az elsőszülött mehet a földre dolgozni; mehet a családot ellátni vagy sokszor fenntartani, mert az elsőszülöttekre abban az időben még ilyen is hárult. Hiszen lehet, hogy meghaltak a szülők, vagy lehet, hogy apa nélkül maradt a család. Az elsőszülöttre sokkal több jutott, de Isten úgy rendelkezett, hogy a lévíták szolgáljanak az elsőszülöttek helyett. Ez a népnek azt kellett, hogy jelentse, ha nyitott a szemük és a szívük az Úr felé: én az Úr Istennek lekötelezettje vagyok.

Nem tudom, hogy ott van-e ez az érzés bennünk, testvérek, hogy én Isten lekötelezettje vagyok? Emberi, földi értelemben olyan sokszor így van. Ha valaki valamit elintéz nekünk, akkor úgy gondoljuk, hogy egy életre lekötelezettjei vagyunk. Szoktuk is mondani: egy életre hálás leszek neked! Attól függ, hogy milyen dolgot intéz el, hogy miben segít valaki. De szoktunk arra gondolni, hogy mi Istennek ilyen lekötelezettjei vagyunk? Beszélünk persze arról, hogy az Úrnak rabszolgái vagyunk, hogy betölti az Úr a szívet, de arról, hogy lekötelezettje vagyok Istennek, hogy adósa vagyok az Úrnak? Úgy, ahogy egy szép lelki ének refrénjében énekeljük mindig: „Egész éltém sem lesz elég, zengnem az Ő dicséretét. Kéz, amely kerestél, Szív, amely szerettél, Vér, mely eltörölte bűnömet, Mindörökre áldva légyetek!” Az énekíró valószínűleg ezt érezte, és ez az ének fakadt fel a szívéből: egész éltém sem lesz elég, én Istennek vagyok a lekötelezettje.

Aki így érzi, testvérek, hogy Isten lekötelezettje, az Isten elkötelezett gyermeke is lesz. Nem lehet úgy Istennek elkötelezett életet élni, hogyha nem vagyok lekötelezettje. Hogyha nem hálából végzem a szolgálatot, és hogyha nem vagyok hálás Neki. Mert Istennek, ha valaki lekötelezettje, az mindig hálás is Neki. Soha nem felejttem el, hogy mit tett Ő értem, és mit tett Ő velem.

A lévítáknak – harmadszor –, engesztelést kellett végezniük, mert Isten erre rendelte őket. Vagyis, a lévíták mindig arra emlékeztették a népet, hogy Isten haragszik a bűn miatt, és ki kell békíteni. Az egész Biblián végigfut ez a gondolat, hogy Istent ki kell békíteni. Ebben a pogány vallások is majdnem mind egyformák. A pogány vallások is minden időben azt keresték, hogy az istenséget vagy isteneket hogyan tudják megbékíteni, hogyan tudják kiengesztelni. Csak egyedül a Biblia mondja meg nekünk azt az utat, ami az engesztelés útja, és ezt ábrázolták ki a lévíták. Arról tettek bizonyosságot a lévíták, hogy Istent nem lehet máshogy kiengesztelni, csak vérrel, mert vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Tudjuk, hogy ezért mutattak az Úr Jézusra. Ezért mutattak előre az egyetlen engesztelésre, amit Isten elfogad. A pogány népek vittek az isteneknek meg az istenségnek annyi mindent, hogy kimondani nem lehet. Nem sajnáltak azok semmit, csak az a baj, hogy nem értek el vele semmit sem! Nem értek vele el semmit, mert ami kiengesztelte Istent, az csak Jézus Krisztus halála, Jézus Krisztus váltsága. Éppen ezért, a lévítáknak engesztelést kellett végezniük. Ők

végezték az engesztelést, Jézus Krisztus pedig megszerezte az engesztelést. Éppen ezért, a léviták hirdetői kellett, hogy legyenek az Úrtól rendelt váltságnak.

Mivel evangelizáció van, testvérek, hadd kérdezze meg az Úr tőlünk: vajon mi a váltság hirdetői vagyunk-e? Néhány évvel ezelőtt történt, hogy egy gyülekezetben szolgáltam evangelizáción, és minden este valaki bizonyosságot tett. Naivan rábízta a lelkipásztorra. Én nem ismertem azokat, akik bizonyosságot fognak tenni, aztán az egyik este különösen nagyot csalódtunk. Nemcsak az volt a baj, hogy a bizonyosságot tevő testvér beszélt vagy 45 percet, hanem az volt a nagyobb baj, hogy végig arról beszélt, hogyan gyógyította meg őt Isten! Nem baj, ha abban a gyülekezetben teszünk bizonyosságot, ahol már harmincszor elmondtuk azt, hogy Jézus Krisztus hogyan váltott meg! Ott nem baj, ha azt elmondja valaki a harmincegyedik bizonyoságtételben, hogy Jézus hogyan gyógyította meg, mert már mindenki tudja, hogy őt Jézus megváltotta, de ott, ahol senki nem ismer, ahol először vagyok, nem beszélhetek másról, csak arról, hogy az Úrtól hogyan kaptam megváltást!

Hogyan váltott meg engem az Úr? Testvérek, ez is állítson meg bennünket ma este, hogy egyrészt tudunk-e erről beszélni, másrészt akarunk-e erről beszélni? Hiába akarok beszélni róla, ha nem tudok, és hiába tudok beszélni róla, ha nem akarok! Miről szoktunk mi beszélni? Vajon az Úrtól kapott váltságról szoktunk mi beszélni? Adja az Úr, hogy így legyen! Tudjam elmondani, hogy mit tett Ő értem. Szintén egy lelki ének mondja: „Elmondom én, hogy mit tett Ő értem. Mélységben jártam, bűnökben éltem. Szerelme nagy volt, hű szerelméből. Dicső országot hozott az égből.” Milyen jó, ha valaki ezt tudja elmondani: bűnökben jártam, mélységben éltem!

Pál apostol tudott beszélni arról, hogy ő hogyan kapott váltságot. Tudott beszélni arról, hogy miből szabadította meg Isten. Azt mondja: voltam ilyen, ilyen és ilyen; egyházat üldöző, a hívőket gyűlölő, indulatos, egészen addig, míg Jézus Krisztusban reám nem lelt a kegyelem, és mássá tett. Új szívet adott és új élettel ajándékozott meg. Én azt gondolom, és azt hirdetem, hogy ennek azért örömmel kell történnie. Erről a hívő ember mindig örömmel akar és örömmel tud beszélni, hogy Jézus Krisztus miből hozott ki; ezért szívem boldog és szabad. Adja az Úr, hogy ez meglátszódjon az arcunkon, az életünkben, és legfőképpen így lehessünk áldássá mások számára is!

A léviták hirdetői voltak annak, hogy Isten ígéretei csak részben teljesedtek be azzal, hogy ők bementek az ígéret földjére. Azt hirdették a léviták, mint ahogy minden az Ószövetségben: az áldozatok, a törvény, a honfoglalás – mind azt hirdették, hogy az Isten ígéretei még csak részben teljesedtek be, az Úr útja még nincs lezárva. Az Ő terve nagyobb és átfogóbb cél felé halad. A léviták egész életükkel azt hirdették, hogy tulajdonképpen minden ideiglenes; ideiglenesen kapunk valamit. Hirdették azt, hogy ideiglenes a lakhelyünk, mert jövények és vándorok vagyunk ezen a földön. Aki a lévitákra nézett, ezt is kellett, hogy lássa: jobb haza felé és magasabb rendű cél felé megyünk. Isten terve nagyobb és átfogóbb. Ők ezt kellett, hogy hirdessék, amit az Úr Jézus Krisztus majd úgy mondott: ez a nagy cél és ez a nagy terv. Ha a János evangéliuma 14.

A LÉVITÁK SZOLGÁLATA II.

fejezetét elolvassuk, meglátjuk, hogy mit mondott az Úr Jézus Krisztus Isten magasabb rendű céljáról, nagyobb tervéről: „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van.*”

Mit kapnak a léviták? Városokat. Negyvennyolc várost. Majd a negyvenkilencedik lesz Jeruzsálem, de Jézus Krisztus, amikor a tanítványoknak beszél, akkor azt mondja: Isten nagyobb és átfogóbb terve az egy más ország. Elmondja Jézus: „*Az én országom nem e világból való*” – mert lesz egy ország, amely nem olyan, mint amilyen Kánaán volt. Nem tejjel és mézzel folyó föld, mert az a testire vonatkozott, hanem olyan, ahol a lelki lesz a döntő és a lelki lesz a fontos. Azt mondja Jézus, hogy oda viszlek be titeket: ahol én vagyok, ti is ott lesztek. Azt akarom – mondja az Atyának –, hogy ahol én vagyok, az enyéim is ott legyenek. Jézus Krisztus a mennybemenetel ünnepén bemegy a mennybe, és azt mondja: oda vár bennünket.

A léviták, tehát, azt hirdették, hogy ezen a földön jövevények és vándorok vagyunk, azért, hogy amikor az Újszövetségben felhangzik az ige: „*nem vagytok*” többé „*jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek*” – milyen jó, ha ezt a kettőt egymás mellé tesszük! Jövevények és vándorok vagyunk, ugyanakkor, lelkileg pedig Isten biztat minket: nem vagytok jövevények, nem vagytok zsellérek, nem vagytok kiszolgáltatottak, nem vagytok a Sátán hatalma alatt lévők többé, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek. A léviták öröksége tehát az, hogy lakóhelyünk van, de nem ebben az országban, hanem abban az országban, melyet Isten készített az Őt szeretőknak. Hol „*vígan lépkedünk színarany utcákon át, halljuk angyalok dicséretét.*”

A léviták története abban is megnyilvánul és abban is tündököl nekünk, hogy úgy, ahogy a léviták szolgáltak az Úrnak, szolgálatban álltak, eljön majd az Úr szenvedő Szolgája, eljön az az igazi Szolga, aki nemcsak szolga lesz, hanem még szolgálai formát is vesz fel, és engedelmes lesz haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig. Az egyetlen, a tökéletes áldozat. Az egyetlen, amely Istent meghatja, amelyért kegyelmesen néz ránk, amelyet elfogad és a maga népévé tesz bennünket.

Adja az Úr, hogy mindezt Jézusban lássuk! Olyan szép az az ének, amelynek az egyik sorában ezt énekeljük: Jézusban beteljesedve, látom üdvösségemet. S eszünkbe juthat a Józsué könyve 21. fejezetének az utolsó verse, amikor azt olvassuk: minden betelt. Jézusban lett Istennek minden ígérete igenné és ámenné. Vallja a szívünk, hogy életünk Ura, Megváltója és mi Isten tulajdonba vett népe lehetünk, kegyelemből, hit által. Legyen áldott érte a mi örökévaló Istenünk!

Imádkozzunk!

Urunk, áldunk, dicsőítünk Téged a Te örök tervedért, amelyet senki át nem húzhatott, és senki nem akadályozhatta annak megvalósítását. Köszönjük, Urunk, hogy világ teremtése előtt készen állt ez a terv, amelyben el vannak

helyezve az idők és az idők részei, és amelyben el van helyezve a mi porszem, parányi életünk. Olyan csodálatos előttünk ez, hogy nemcsak a világ sorsa felől rendelkezél, hanem a mi egyéni életünk felől is. Boldog az az ember, aki felfedezi, hogy mielőtt az anyaméhben megformáltál, már ismertél, és boldog az a száj, amely vallja: „Nem éltem még a föld színén, Te értem megszületél.” És boldog az, aki megtapasztalja, hogy az Úr Jézus eljött értem, megszólított és azt mondta: ne félj, megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!

Bocsásd meg, Urunk, hogy ha van itt valaki, aki nem érzi, hogy ő az Úr tulajdona. Kérünk, beszélj a lelkére! Ne nyugodjunk addig, míg el nem tudjuk mondani mindannyian: mi az Úr tulajdonba vett népe vagyunk, aki drága árat fizetett értünk. Az Úr Jézus drága vérét adta, hogy vallhassuk: nem aranyon és nem ezüstön váltott meg minket a mi atyáinktól örökölt hiábavaló életünkből, „hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén.”

Engedd, Urunk, hogy életünk Neked odaszánt élet legyen, és Neked lekötözött élet legyen. Engedd meg, hogy ne csak lekötözöttjeid legyünk, hanem elkötelezett igehirdetők, bizonyágtevők. Hadd legyünk elkötelezett szolgálók, Urunk, akiknek semmi más vágyunk nincsen, csak az, hogy időnk, erőnk és minden javunk fektessük be Érted, hogy lelkeket nyerjünk az örök életre. Te tudsz erre megszentelni, Te tudsz erre felbátorítani bennünket, ezért Tőled kérjük ezt, Mennyei Atyánk. Kérünk, hogy áldd meg az életünket! Újíts meg bennünket, ha megfáradtunk a hitben. Kérünk, hogy vigasztalj minket nehezeinkben és próbáinkban. Töröld le könnyeinket, és kérünk Téged, hogy ajándékozz meg bennünket szívbeli örömmel, ahogyan minden megtért és váltságot megértett emberhez illik: Krisztusban való lelki örömmel!

Hallgass meg bennünket, a mi Megváltónkért, kérünk.

Ámen.

643

Jézusról, csak róla

✂ Korpela, Simo Oskari (1863-1936)

🎵 Hela, Mikael Martti (1890-1965)

✂ Scholz László (1911-2005)

Jé - zus - ról, csak ró - la mon - dok é - ne - ket,
 Ő, csak ő hor - doz - ta min - den vét - ke - met
 Ő, csak ő hor - doz - ta min - den vét - ke - met.

(Capo II. fekvés)

2. Bűn szennyezte lelkem, s ím befogadott,
 Vére árán nyertem bűnbocsánatot,
 Vére árán nyertem bűnbocsánatot.
3. Bűn, halál bilincsét Jézus törte le,
 Így lettem fogolyból Isten gyermeke,
 Így lettem fogolyból Isten gyermeke.
4. Mint királyi gyermek, élek föld porán,
 Szép örökség vár rám, égi koronám,
 Szép örökség vár rám, égi koronám.
5. Az aranyvárosban lesz lakóhelyem,
 Örök menyegzőben örvendezhetem,
 Örök menyegzőben örvendezhetem.